

trædelse af aftaler m.v., der begås af centralorganisationen eller de tilsluttede organisationer.

Det forudsættes, at den foreslåede bestemmelse finder tilsvarende anvendelse i sager om overtrædelse af aftaler, der vedrører tjenestemandslignende ansatte, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, i hovedaftalen af 27. oktober 1969 mellem finansministeren og tjenestemændenes centralorganisationer.

Til nr. 11

Efter tjenestemandslovens § 54, stk. 2, kan Tjenestemand retten ikende tjenestemænd, der er omfattet af centralorganisationerne, advarsel eller irrettesættelse eller bøde for kollektiv overtrædelse af tjenestemandslovens § 10.

Udviklingen har vist, at centralorganisationer eller tilsluttede organisationer i flere tilfælde har understøttet tjenestemænds kollektive overtrædelser, f.eks. ved at styre og finansiere arbejdsnedlæggelser, eller at organisationerne har forholdt sig passivt over for sådanne overtrædelser. Nogle af disse arbejdsnedlæggelser har været ganske omfattende. På den baggrund findes der at være behov for regler om organisationsansvar i tjenestemandsløven.

Det foreslås derfor, at Tjenestemand retten kan ikende en centralorganisation bod, hvis centralorganisationen har understøttet en kollektiv overtrædelse af tjenestemandslovens § 10 eller ikke med alle rimelige midler har søgt at hindre overtrædelsen eller bringe den til ophør. Boden, der fastsættes under hensyn til samtlige sagens omstændigheder, tilfalder den, der har anlagt sagen. Det foreslås endvidere, at disse bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på de organisationer, der er tilsluttet centralorganisationerne.

Organisationsansvar efter den foreslåede bestemmelse kan f.eks. foreligge, hvis en kollektiv overtrædelse begås efter opfordring fra organisationen eller personer, der repræsenterer organisationen. Endvidere kan der pålægges organisationsansvar, hvis organisationen støtter en kollektiv overtrædelse økonomisk eller på anden måde. Organisationsansvar kan også pålægges, hvis organisationen forholder sig passivt over for en kollektiv overtrædelse.

Arbejdsretlig praksis med hensyn til, hvornår der foreligger organisationsansvar, vil kunne være vejledende i disse sager.

Forslaget indebærer ikke nogen ændret retlig vurdering af den enkelte tjenestemand ansvar for overtrædelse af tjenestemandslovens § 10.

Til nr. 12

Sager som nævnt i tjenestemandslovens § 53, stk. 1, nr. 1, om overtrædelse eller fortolkning af indgåede

aftaler m.v. kan efter den nuværende affattelse af § 54 a, stk. 1, anlægges af finansministeren eller af vedkommende minister efter forhandling med finansministeren eller af en eller flere af de i § 49 nævnte centralorganisationer.

I forbindelse med den i nr. 10 foreslåede bestemmelse i § 53 a om organisationsansvar for overtrædelse af aftaler m.v. foreslås det præciseret, at sager som nævnt i § 53, stk. 1, nr. 1, anlægges *mod* finansministeren eller en eller flere af de i § 49 nævnte centralorganisationer.

Til nr. 13

Forslaget tilsigter at tilpasse tjenestemandslvgivningen til De Europæiske Fællesskabers regler om arbejdskraftens frie bevægelighed.

EF-Kommissionen har besluttet at gøre en systematisk indsats med henblik på at afskaffe begrænsningerne på grundlag af nationalitet, som i hver enkelt medlemsstat har til følge, at arbejdstagere fra andre medlemsstater ikke kan få adgang til stillinger inden for visse nøje definerede offentlige områder. Kommissionens meddelelse herom findes i EFT nr. C 72 af 18. marts 1988, s. 2.

De grundlæggende regler om arbejdskraftens frie bevægelighed findes i EØF-Traktatens art. 48 og i Rådets forordning nr. 1612/68/EØF, der er vedtaget i medfør af art. 49. Efter forordningen har enhver statsborger i en medlemsstat ret til at tage og udøve lønnet beskæftigelse på en anden medlemsstats område i overensstemmelse med de regler, der gælder for arbejdstagere, der er statsborgere i denne stat. Retten gælder med de begrænsninger, der retfærdiggøres af hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed, jf. EØF-Traktatens art. 48, stk. 3. Bestemmelserne gælder ikke for ansættelser i den offentlige administration, jf. EØF-Traktatens art. 48, stk. 4.

Efter EF-Domstolens praksis omfatter art. 48, stk. 4, kun stillinger, der indebærer udøvelse af offentlig myndighed og ansvar for varetagelsen af statens eller andre offentlige myndigheders almene interesser. Der er således ikke i alle tilfælde sammenfald mellem de stillinger, som efter EF-reglerne kan forbeholdes danske statsborgere, og de stillinger, som efter danske regler besættes med tjenestemænd.

Efter grundlovens § 27 kan ingen ansættes som tjenestemand uden at have dansk indfødsret. Stillinger, som efter danske regler besættes med tjenestemænd, men som ikke kan forbeholdes danske statsborgere, kan som følge heraf ikke besættes på tjenestemandsvilkår, når der ansættes EF-statsborgere uden dansk indfødsret.